

no posebno odlikoval družino slikarja Tita Ridolfi. V posebni avdienci je sprejel očeta, mater in 16 otrok: osem sinov in osem hčerk. Najmlajše dete je mati prinesla v naročju v Vatikan pred sv. očeta.

Judje proti kristjanom. Čudno je judovsko ljudstvo. Pregarjano je na svetu od raznih avtoritarnih in nacionalnih držav, vendar ne more pustiti tistega sovraštva, ki mu je nekako v krvi. To je sovraštvo zoper krščanstvo. Ustanovitelja krščanstva, učlovečenega Sina božjega, so križali, zato se tudi krščanstvu zmiraj upirajo. Če so v največji nevarnosti, se v ime Boga zatekajo po pomoč k zavodnim kristjanom, kar se je posebno zadnja leta večkrat zgodilo. Celó v krščanstvo silijo, da bi si zavarovali življenje in obstoj. Ko pa nevarnost mine, butnejo njihove slabe lastnosti zopet z vsó silo na dan. To se je zgodilo na Poljskem, ko so njen vzhodni del zavzele

sovjetske čete. Ne samo, da so judje te čete z največjim navdušenjem pozdravili, kar bi se jim na vse zadnje lahko oprostilo. Šli so dalje. Niso se mogli premagati, da ne bi sovražno nastopili zoper verne kristjane, bodisi katoliške, bodisi pravoslavne, ter jih oškodavali s hujskanjem in ovajanjem. Nekaj silnoga se je, po poročilu italijanskega lista »La Stampa«, zgodilo sedaj, ko so sovjetski vojaki zavzeli Besarbijo. Judje so ta dogodek proslavili s tem, da so ubili ruskega pravoslavnega škofa v mestu Cetatea Alba in tiste ruske duhovnike, ki so pred 20 leti pobegnili iz Rusije v Besarbijo. Prav tako so tudi pobili tiste romunske duhovnike, ki niso imeli časa, da bi pobegnili. Mnogo cerkva so zažgali, mnogo hiš izropali, mnogo posestnikov ubili. Ta dejstva so nov dokaz, da ostanejo judje to, kar so bili: nasprotniki krščanstva.

nulega tedna objavljena v Solnograd, kjer ju je sprejel nemški zunanji minister Ribbentrop. Isto povabilo sta prejela bolgarski ministrski predsednik Filov in zunanji minister Popov. V poučenih nemških krogih izjavljajo, da so razgovori, ki so jih imeli nemški državniki z bolgarskim ministrskim predsednikom in zunanjim ministrom na eni ter romunskim ministrskim predsednikom in zunanjim ministrom na drugi strani, predstavljali nadaljevanje razprav, ki so jih imeli nemški državniki nedavno s predstavniki Madžarske v Monakovem. Pri tej priliki so se uredili odnosi med Bolgarijo in Romunijo. V kakšni zvezi pa naj bi bil poklic slovaškega ministrskega predsednika in zunanjega ministra v Solnograd, pa ni znano.

Romunska državnik sta nato še odpotovala v Rim na obisk k Mussoliniju in zunanjemu ministru grofu Cianu.

Romunija središče nevarnih trenj

Romunija in sovjetska Rusija

Kakor znano, si je vzela sovjetska Rusija od Romunije Besarbijo in severno Bukovino. Kljub mirnemu odstopu teh pokrajin pa razmere med Romuni ter Rusi niso povsem izglajene. Na merodajnem mestu potrjujejo, da je izročil sovjetski poslanik Lavrentijev romunski vladi v Bukarešti opozorilo sovjetske vlade, v katerem izraža sovjetska vlada svojo nezadovoljnost zaradi raznih pojavov v Romuniji. V razgovoru z romunskim zunanjim ministrom je sporočil sovjetski poslanik tudi še željo sovjetske vlade, da bi naj prišla v Romuniji na krmilo ljudska vlada, ki bi imela več razumevanja za sodelovanje med Romunijo in sovjetsko Rusijo.

Romunska vlada je bivšega zunanjega ministra Gafenca imenovala za svojega poslanika v Moskvi in je takoj odpotovala v Rusijo. V diplomatskih krogih pripisujejo temu imenovanju in hitremu odpotovanju Gafenca v Moskvo v pričakovanju neposrednega spopada med Nemčijo in Anglijo še prav poseben pomen.

Romunija in Madžarska

Koj za Rusijo sta se lotili močno okrnjene Romunije Madžarska in Bolgarija, vsaka s svojo zahtevo po odstopu ozemlja. Prva tirja od Romunije po svetovni vojni ji odvzeto Sedmograško, druga pa južno Dobrudžo.

Ker je pa Nemčija in Italija mnogo na tem, da bi bil ohranjen v tem delu Balkana mir, se trudita obe velesili, da bi se spor radi odstopa pokrajin odložil do zasedanja mirovnih pogajanj po tej evropski vojni. Hitler je povabil pred nedavnim v Monakovo madžarske-

ga ministrskega predsednika grofa Telekyja in zunanjega ministra grofa Czakyja. Monakovskega sestanka se je udeležil tudi italijanski zunanji minister grof Ciano. Natančnih poročil o teh razgovorih javnost ni prejela. Sigurno pa je, da sta prejela predstavnik Madžarske v Monakovem od Nemcev in Italijanov navodilo, da naj odloži Madžarska razmiritev z Romunijo do po vojni.

Romunom brani Sedmograško sovjetska Rusija

Kakor kažejo razni znaki, tudi sovjetska Rusija ni za to, da bi odtrgali Madžari od Romunije Sedmograško. Rusija sili v Madžarsko kot protipritisak radi Sedmograške s svojo zahtevo po Podkarpatski Rusiji, katero so si prisvojili Madžari po zasedbi Češkoslovaške po Nemcih. Da bi si Madžarska naklonila Podkarpatsko Rusijo, da bi ta bila bolj za vztrajanje pri Madžarski kakor za odcepitev in spojitve s sovjetsko Rusijo, je že predložila madžarska vlada parlamentu zakonski predlog o avtonomiji Podkarpatske Rusije. Predlog določa širšo avtonomijo, kar pa se ne bo zgodilo na škodo državne celote. Osnutek nosi naslov: Zakon o vojvodini Karpatki in njeni samoupravi.

Romunija in bolgarske zahteve

Ker sta Nemčija in Italija izmirili začasno Madžare in Romune, hočeta isto storiti tudi z Romunijo in Bolgarsko. Dne 23. julija je bilo iz Berlina službeno objavljeno, da sta bila romunski ministrski predsednik Gigurtu in zunanji minister Manolescu proti koncu mi-

Sporno jabolko med Romunijo in Bolgarsko

Sporno jabolko med Romunijo in Bolgarsko je že desetletja tako zvana južna Dobrudža. Pod beleženo označbo je razumeti oni del Dobrudže, ki ga je morala Bolgarija po balkanski vojni leta 1913., odnosno po svetovni vojni odstopiti Romuniji. Južna Dobrudža obsega pet prejšnjih bolgarskih okrajev Dobrič, Balčik, Kurtbunar, Tutrakan in Silistrijo. Od južne Dobrudže je Bolgariji ostalo samo deset občin. Ostali del južne Dobrudže, ki obsega 726 kvadratnih kilometrov s 378.000 prebivalci (leta 1930.), pa je morala Bolgarija odstopiti Romuniji. Južna Dobrudža predstavlja približno eno tretjino celotne površine Dobrudže, ki sega do izliva Donave. Po romunskem ljudskem štetju je imela leta 1937. celotna Dobrudža 22,6% bolgarskega prebivalstva, ki odpade predvsem na južno Dobrudžo.

Agrarni značaj in bogastvo južne Dobrudže

Južna Dobrudža ima predvsem agrarni značaj. Ker je pokrajina zelo rodovitna, odpade na nerodovitno površino le okrog 7%. Po statistiki iz leta 1937. je znašal v južni Dobrudži pridelek pšenice 1,6 milij. metrskih stotov, pridelek koruze 1,0 milij. metrskih stotov, pridelek rži 1,1 milij. metrskih stotov in pridelek ječmena 0,6 milij. metrskih stotov. Znatna je v južni Dobrudži tudi produkcija oljnatih rastlin, ki obsega 37.000 ha, vinogradi pa obsegajo 9000 ha. Prebivalstvo se bavi tudi s proizvodnjo tobaka in bombaža, vendar zavzema žito 82% celotne kulturne površine. Močno je razvita tudi živinoreja. V industrijski in obrtni produkciji ter v trgovini pa je zaposlenih okrog 11.000 delavcev in namščencev.

ve; da pa mora za otroka plačevati, to je sodišče določilo. — Tilka se je morala siliti, da je premagala svoje razburjenje in da se ni izdala. Ko bi bila gostilničarka bistrovidnejša, bi bila morala opaziti, kako so tujko zadelo njene pripovedi o Končniku. Tako pa je brezskrbno klepetala in pripovedovala, da se je Končnik poleg kmetije lotil še vseh mogočih reči, ki jih ne razume. Ljudje že vedo povedati, da je njegovo nekdanje bogastvo skopnelo, da je že ves v dolgovi in da bo prejšnji slej zaropotalo. Pa tudi ni čudno; mož je cel brezverec in leto in dan ne zajde v cerkev — kako naj bi bilo potem kaj božjega blagoslova na njegovem početju! — Ker gostilničarka ni nehala pripovedovati, se je Tilka izgovorila, da je trudna, in se je umaknila v svojo sobo, kjer se je zgrudila na stol in zahtela. Kar treslo jo je. Od raznih misli jo je zabočela glava. Preudarjala je, če ne bi bilo najbolje, ko bi se takoj obrnila in vrnila. Nazadnje se je odločila, da bo poiskala svojo nekdanjo prijateljico Treziko...

Kratko in hladno je pripovedovala nesrečna žena svojo zgodbo, kakor da pripoveduje o usodi kaknega tujega človeka. Ko je Trezika dolgo molčala, je vprašala Tilka skoraj razburjeno:

»Ali mi imaš kaj očitati?«

»Za božjo voljo — ne,« je odgovorila prijateljica; »smiliš se mi tako, Tilka!«

»Povej, ali je vse res, kar mi je gostilničarka povedala o Juriju!«

»Da mora za otroka plačevati, to je res. Ampak s škerjančkovno že dolgo več nima kaj. Pri sodišču sta se dajala in sta se v hudem ločila.«

»Te sramote mu ne bom nikoli odpustila.«

»Tilka, odpustiti mora človek vedno. Saj je Jurij tudi usmiljenja vreden.«

»Njega na noben način nočem srečati... Pa otroka bi rada videla... Ali ne bi bilo mogoče, da bi Katra otroka sem k tebi pripeljala, Trezika?«

»Moj Bog, Tilka, Katra je že rajna; o božiču je umrla.«

»Umrla? Katra? Ti ljubi Bog! — — — Kako pa je z otrokoma?«

Trezika je z obema rokama prijela Tilko za desnico in jo stisnila ter dejala skoraj s prošnjo:

»Trdna bodi, Tilka — saj si že toliko prestala!«

Tilka je strahovito prebledela in se stresla, hip je pomolčala in potem izbruhnila:

»Trdna sem. Nič mi ne prikrivaj! Že vem: otroka sta tudi umrla — kar povej!«

»Ne, samo Ančka je umrla — šele pred tremi tedni — možgani so se ji vneli,« je jecala Trezika. »Gospodinja je otroka zanemarila.«

desnem krilu kadeta Kučkovskega, ki je bil jačji in višje rasti od njega. Car je vprašal kadeta: »Kako ste se drznili prerasti svojega vladarja?« Mladenec pa ni bil samo orjak, marveč tudi drznež in bistré glave, ter je odvrnil: »To je krivda Vašega Veličanstva.« Nikolaj I. se je namrščil nad drznostjo: »Kaj si rekeli? Moja krivda?« »Da, Veličanstvo, v službi Vašega Veličanstva nas tako dobro hranijo, da ni mogoče, da bi človek ne raste!« Car je bil navdušen nad tem odgovorom. Obrnil se je k poveljniku korpusa in ga pohvalil, da tako dobro vzgaja častniški naraščaj, Kučkovskega pa je takoj ukazal premeštit v gardni polk.

(Dalje sledi)

*